నేను చూసిన చిట్టితల్లి

సెమినారుందని చెప్పి హైదరాబాదులో నాకు నచ్చిన ఫ్రెండ్సుని కూడ గట్టుకుని తిరుపతి యాత్ర తలపెట్టాను. మొత్తం ముగ్గురం తేలాం. వాళ్ళిద్దరూ నా కన్నా బాగా చిన్నవాళ్ళు. ఇంట్లో వాళ్ళు కాదు కదా నేను చెప్పినట్లు వింటారులే అని సంతోషంగా బయలుదేరాను. యూనివర్సిటీలో సెమినార్ రెండు రోజులు అయిపోగానే సాయంత్రం కొండమీదకు వెళ్ళిపోయాం. సెమినార్ వాళ్ళే మాకు కొండమీద వసతి, తేలికదర్శనం ఏర్పాట్లు చేశారు. అసలు నాలాటి వాళ్ళు సెమినార్లకి వెళ్ళేదే అందుకు. ఆ పేరు చెప్పి దైవ దర్శనం చేసుకోవచ్చునని. లేకపోతే అలాటి సమావేశాల్లో చెప్పేవాళ్ళకీ వాళ్ళ సిద్ధాంతాల మీద నిబద్ధత ఉండదు. వినేవాళ్ళ కంతకన్నా ఉండదు. ఏదో! మర్యాదగా నిధుల వినియోగం జరుగుతుంది. మన జన్మపత్రికలో ఇంకో రెండు వాక్యాలు జమవుతాయి.

తెల్లవారు జామున లేచి అర్చనానంతర దర్శనం చేసుకుని, సుష్టుపూర్తిగా ప్రసాదాలు భోంచేసి కొండ దిగేటప్పటికి పన్నెండయింది. అలివేలు మంగాపురం, నారాయణవనం, గోవిందరాజులగుడి చూసి సాయంత్రం ఆరు గంటలకి నారాయణాద్రిని అందుకోవాలన్నది మా ప్రయత్నం. ఆ విధంగానే టాక్సీ మాట్లాడుకున్నాం. కొండ దిగగానే ముందు మంగాపురం వెళ్ళిపోయాం. నాతో వచ్చిన వాళ్ళిద్దరికీ ఎంత షాపింగ్ పిచ్చంటే అండమాను ద్వీపాలకు వెళ్ళినా ఏదో ఒకటి కొంటేగానీ విమానం ఎక్కరు. మరి వెళ్ళింది తిరుపతాయె. మంగాపురం వెడితే గాజులు కొనకుండా రాకూడదట గదా! ఇంక అక్కడ రకరకాల గాజులు మాతో తిరుపతికి రాని బంధుమిత్రులందరి పేరు చెప్పి కొనేటప్పటికి రెండయింది. వాటికి తోడుగా నా సొంతానికి ఒక చిన్న మజ్జిగ కవ్వం, ముగ్గుల గొట్టం, చందనం కర్ర, కజ్జికాయ చెక్క (ఇది అప్పటికి నేను చేర్చిన ఎనిమిదో సెట్టని ఇంటికొచ్చాక పనిపిల్ల చెప్పింది) అన్నీ కొని తిన్నగా నారాయణవనం కూడా చూసుకుని గోవిందరాజుల గుడికి చేరాం. దర్శనం అయిందనిపించుకుని బయట ఉండే షాపుల మీదకి దండెత్తాం. ఇత్తడిసామాన్లంటే ఆడవాళ్ళకి కలిగే ప్రేమాభిమానాలని కంట్రోలులో ఉంచేందుకు ఇప్పటివరకూ ఏ సైంటిస్టూ మందు కనిపెట్టలేదు. అక్కడ మిలమిల మెరిసే సామాన్లు మనల్ని ముందుకు అడుగేయనీయవు. ఆ దుకాణాల వాళ్ళు మన బేరాలు తెమలనీయరు.

ఇలాంటి చోట్ల కాస్త ప్రభుత్వం వాళ్ళు పూనుకుని రేట్లు నిర్ణయించి లేబిల్స్ వేస్తే బేరాలు తక్కువ, అమ్మకాలు ఎక్కువ జరుగుతాయేమో. జీవితమంతా కలిసి బతికే వాళ్ళనే నమ్మలేని రోజులివి. షాపు వాళ్ళ కబుర్లు ఎలా నమ్మగలం!

ఇంకా మా బేరాలు జీళ్ళపాకంలా సాగుతూ ఉండగానే టాక్సీ డ్రైవరు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి "అమ్మా! ఆరవుతోంది" అని మా తక్షణ కర్తవ్యం గుర్తు చేశాడు. వెంటనే షాపుల వాళ్ళతో రాజీపడి పాకింగ్ కూడా అక్కర్లేదని చెప్పి ఆ సామాన్లు అలాగే ప్లాస్టిక్ కవర్లల్లో పడేసుకుని స్టేషనుకి వెళ్ళి రైలెక్కి స్థిమిత పడ్డాం. ఈ హడావిడిలో మేము "భీమాస్"లోంచి రాత్రికి భోజనంగానీ టిఫిను గానీ పాక్ చేయించుకుందామనుకున్న విషయం కూడా మర్చిపోయాం.

వేసవికాలం అవడంతో వెయిటింగ్ లిస్టులో ఉన్న మా ఎ.సి. స్లీపరు బెర్తులు కన్ఫర్మ్ కాలేదు. దానితో మామూలు స్లీపర్లోనే ప్రయాణం. అలవాటు లేని పని. తెల్లవారగట్ల నించి తిరుగుడే తిరుగుడు. ఎండంతా మా పరం. స్నానం చేయడానికి కూడా వీలుపడలేదు. పైపెచ్చు ఎన్ని ప్రసాదాలు తిన్నా మామూలు భోజనం చేయలేదు అని అనుకోవడం వల్ల కలిగిన మానసిక నీరసం, గోవిందరాజుల గుడి దగ్గర షాపు వాళ్ళ చేతిలో మోసపోయామేమోనన్న అనుమానం, రైలు బోగీనిండా జనం. ఇంక చిరాకు భరించలేక పెట్టెలోంచి దూకేద్దామా అన్నంత అసహనం కలిగింది. రైలు బయలుదేరగానే గుమ్మం దగ్గరున్న కుర్రాళ్ళు "అరెరె! ఎవరో పాపొస్తోందిరా!" అని అరుస్తూ గొలుసు లాగారు. రొప్పుకుంటూ రోసుకుంటూ ఒక ఇరవై ఏళ్ల పిల్ల చేతిలో పెద్ద టిఫిన్ క్యానును, భుజాన సంచితో సహా వచ్చి రైలెక్కింది. అప్పటికే మా బోగీ ప్లాట్ ఫారం దాటేయడంతో కుర్రాళ్ళు చేయందించి ఆ పిల్లని పైకి లాగారు.

"ఏం చెల్లెమ్మా! రైలందుకోలేకపోయే దానివి కదా! టయానికి రావద్దూ" అని ముద్దు ముద్దుగా కేకలేస్తూ పలకరించారు. కుర్రాళ్ళకి కూడా కొంత మందిని చూస్తే 'చెల్లెమ్మా' అనాలనిపిస్తుంది కాబోలు. ఆ అమ్మాయి వాళ్ళకేసి చూసి థ్యాంక్సన్నట్టుగా దణ్ణంపెట్టి ఏమీ మాట్లాడకుండా మా పక్కన కూర్చుంది. పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చిందేమో కొద్దిగా బొద్దుగా ఉండబట్టి కాసేపు సైలెంట్‌గా అయాసపడింది. బ్రౌన్ కలర్‌లో ఉన్న కాటన్ పంజాబి డ్రెస్సు, పెద్ద జడ, దాంట్లో ఓ చిన్న మందారపువ్వు, నుదుట చిన్న స్టిక్కరు బొట్టు దాని కిందగా కుంకుమ బొట్టు, మెడలో వెంకటేశ్వరస్వామి లాకెట్టున్న చిన్న గొలుసు, చేతికి మట్టిగాజులు. ఆ అమ్మాయి వరస చూస్తే రోజూ రైల్లో ప్రయాణం చేసే టైపు

లాగానే ఉంది. ఎవరితోటి ఏమీ మాట్లాడకుండా సంచిలోంచి ఒక పుస్తకం తీసి చదువుకుంటూ కూర్చుంది. పైన అట్టవేసి ఉండడం వల్ల అది ఏ పుస్తకమో తెలియలేదు. బహుశా ఏ టెన్తు క్లాసుకో కడుతోందేమో చదువుకుంటోందనుకున్నాను.

రైలు రేణిగుంటలో ఆగినప్పుడు ఏదయినా కొనుక్కుందాం అనుకున్నాం గాని ఆ పరిసరాలు చూస్తే కొనబుద్ధి కాలేదు. ఇంక రైలు బయలుదేరాక కాసేపటికి వేడితగ్గి హాయిగా అనిపించింది. తప్పదని తెలిశాక పరిసరాలకి రాజీ పడి అందులోనే ఎంతో కొంత సుఖాన్ని వెతుక్కోవటం మానవ నైజం కదా! అంతా బాగానే ఉందిలే అని అనుకున్నానో లేదో మాతో వచ్చిన లత "నే కొందామనుకున్న ఇత్తడి సింహాసనం బేరం కుదర్లేదు. అంతా మీమూలాన్నే" అని నన్ను డిస్టర్బ్ చేసింది. దాంతో నాకు వళ్ళు మండిపోయి "అన్నిటికీ నన్ననద్దు. అసలు యాత్రాస్థలాల్లో ఏదన్నా కొందామనుకోవడమే తప్పు! నీకసలు చురుగ్గా ఏ పని చేయడం రాదు! నేను కొనుక్కోలే మూడు వేలుపెట్టి - ఇత్తడి కుందులూ తోరణ దీపాలూ? తెలిసన్నా ఉండాలి లేదా ధైర్యమన్నా ఉండాలి. ఈ పాటిదానికి ఆస్తులన్నీ పోతాయేమోనని ఆలోచిస్తూ కూచుంటే అంతే అవుతుంది" అన్నా. ఆ రకంగా ఇద్దరం వాదించుకోవడంలో ఒక పావు గంట టైము గడిచింది. రాత్రి భోజనాలు సప్లై చేస్తాం అని ఏ కుర్రాడూ కనుక్కోకపోవడంతో గుండెల్లో రాయి పడింది. మాతోబాటు వచ్చిన సీతాలక్ష్మికి కొద్దిగా షుగరుందని డాక్టరు అనుమానంగా చెప్పాడుట. వేళకి తినకపోతే ఏదో అయిపోతానని తనకి భయం. "లతా! ఇందాక రేణిగుంటలో ఏదో ఒకటి కొన్నా సరిపోయేది. నీట్‌గా లేదని నువ్వు కొననీయలేదు! నాకు మధ్యరాత్రిలో కళ్ళు తిరుగుతాయేమో! ఈ విషయం తెలిస్తే మా ఆయన నన్ను మళ్ళీ ఎక్కడికీ పోనియ్యడు" అంటూ రాబోయే ఆపదను తల్చుకుని ఓవర్ యాక్షన్ చేయడం మొదలుపెట్టింది. "అమ్మా తల్లీ! పొద్దున్నించీ అన్నం అంటే తినలేదు గానీ ఆరారగా అన్ని గుళ్ళల్లో ప్రసాదాల పేరుతో బాగానే లాగించాం కదా! నాలుగు రోజులకి సరిపడా న్యూట్రిషన్ అందింది. నువ్వేం కళ్ళు తిరిగి పడిపోవు! నెల్లూరు స్టేషన్లో పళ్ళు దొరుకుతాయేమో చూద్దాం" అని ఆవిడకి ధైర్యం చెప్పాను. కటువుగా చెప్తేగానీ మా వాళ్ళు వినిచావరు మరి. ఇలా మేం తర్జన భర్జన పడుతుండగా ఆ అమ్మాయి పుస్తకంలోంచి తల ఎత్తి "నేను చాలా శుభ్రంగా ఇంట్లో చేసి తీసుకు వచ్చానండి. ఈ కాన్‌లో ఇడ్లీలున్నాయి. ఏడ

య్యాక పెట్టడం మొదలుపెడదామనుకున్నాను" అని చెప్పింది. ఆ పిల్ల మాటకి ఏం జవాబు చెప్పాలో తోచలేదు.

ఒక పావుగంట పోయాక భుజాన ఉన్న సంచిలోంచి పేపరు ప్లేట్లు తీసింది. కాన్ మూతతీసి చూస్తే దాన్నిండా పెద్ద పెద్ద తెల్లటి ఇడ్లీలు. ఇంకా వేడిగానే ఉన్నట్టున్నాయ్. ఒక వందపైగానే ఉండుంటాయి. తన భుజాన ఉన్న సంచిలోంచే ఒక మాగాయి సీసా, నేతిసీసా తీసింది. ఒక్కొక్క ప్లేటులో నాలుగేసి ఇడ్లీలు పెట్టి నెయ్యి, మాగాయి వేసి మా ముగ్గురికీ ఇచ్చింది. ముగ్గురం తినడం మొదలుపెట్టాం. మాగాయి తింటుంటే అచ్చు మా అమ్మమ్మ చేసిన మాగాయ గుర్తుకొచ్చింది. అదే ముక్క ఆ అమ్మాయితో చెప్పాను. ఈ మాగాయ కూడా మా అమ్మమ్మ చేసిందేనండి అంటూ నవ్వుతూ ఇంకో రెండు ఇడ్లీలు వేసింది. మేం తినడం అయిపోయిందనుకోగానే తన క్యాను, సంచీ తీసుకుని పక్క క్యాబిన్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

అబ్బ! రైల్లో తిరుగుతూ ఇడ్లీలమ్ముకునే అమ్మాయయినా ఎంత హుందాగా ఉంది! అసలు రైళ్ళల్లో ఇడ్లీలమ్మేవాళ్ళు నెయ్యేస్తారా? కొబ్బరి సెనగపిండి కలిపి చారులాంటి పచ్చడోటిచేసి పోస్తారు కదా! మరి ఈ అమ్మాయి ఇంత మంచి ఊరగాయ వేసి పెట్టింది? ఎంత తీసుకుంటుందో! ఎలా గిట్టుబాటవుతుందో మరి! నిజంగా ఆ పిల్ల పట్టుదలకి జోహార్లర్పించవచ్చు. ఇలా రోజూ రైల్లో కొంత దూరం ప్రయాణం చేసి ఇడ్లీలమ్మి తిరుగురైల్లో తిరుపతి వెళ్ళిపోతుంది కాబోలు. ఆడపిల్లలు ఎంత కష్టపడుతున్నారో కదా! ఇంకా పెళ్ళి అవని చిన్నపిల్లకి ఇంత కష్టపడవలసిన అవసరం ఏమొచ్చిందో!

భోజనాల సమస్య తీరిపోయాక ముగ్గురం కూచుని రకరకాల కబుర్లు చెప్పుకున్నాం. పడుకోబోయే ముందు మళ్ళీ ఆ అమ్మాయి సంగతి గుర్తొచ్చింది. "అయ్యో! అదేమిటీ! పాపం ఆరేసి ఇడ్లీలు నెయ్యేసి కూడా పెట్టింది. డబ్బుల కోసం రానేలేదు. కొంపతీసి ఏ టి.సి. అన్నా బలవంతంగా దింపేశాడా? అయ్యో మనం ఋణపడిపోయినట్టేనా?" అని తెగ బాధపడిపోయాను. "వస్తుందండీ! ఎక్కడో తిరుగుతూ ఆ మిగిలినవి ఖాళీ చేస్తూ ఉండుంటుంది. అలా ఎవరూ ఏవీ దింపెయ్యరు. వాళ్ళకీ వాళ్ళకీ బోలెడు లావాదేవీలుంటాయి" అని అన్నీ తెలిసిన దానిలాగా సీతాలక్ష్మి స్టేట్ మెంటిచ్చింది.

నాకు ఇంట్లో ఎనిమిదైనా పూర్తి మెలకువ రాదు. రైల్లో మాత్రం అయిదింటికే మెలకువ వచ్చేస్తుంది. అప్పటికే లత ముఖం కడుక్కుని వస్తూ వస్తూ

ఉత్సాహంగా "మనం ఎవరికీ ఋణపడక్కర్లేదండోయ్! ఆ అమ్మాయి చివర కాబిన్లో సైడ్ అప్పర్ బెర్తు మీద హాయిగా నిద్రపోతోంది. ఎవరన్నా గుంటూర్లో దిగిపోతే ఆక్రమించిందేమో. ఆ అమ్మాయిని లేపి కాసేపాగి రమ్మని చెప్పివచ్చా" అంది. ఇంకో పది నిమిషాల్లో రైలు సికింద్రాబాదు చేరుతుందనగా ఆ అమ్మాయి నీటుగా తయారై తన క్యాను, బ్యాగుతో సహా వచ్చి మా పక్కన కూర్చుని "నమస్తే మేడం" అంది.

"ఎక్కడికెళ్ళావమ్మా? రాత్రి మళ్ళీ కనిపించనే లేదు! మధ్యలోనే దిగిపోయా వేమోననుకున్నాం! నీ పుణ్యమా అని మేం రాత్రి హాయిగా నిద్రపోయాం" అన్నాను.

"దానిదేముందండి! అలా సేవ చేయకలగడం నా అదృష్టం" అంది. అమ్మో బాగానే మాట్లాడుతోందే అనుకుని 'నీ పేరేమిటి? రోజూ ఇలాగే అప్ అండ్ డౌన్ చేస్తుంటావా?" అని అడిగాను.

"బాల అంటారండి. బాలా త్రిపుర సుందరి పూర్తి పేరు. రోజూ కాదుగానీ ఈ మధ్య తరచూ ఈ రైల్లో ప్రయాణాలు తప్పట్లేదు. మా నానమ్మ గారికి ఆరోగ్యం బాగా లేకపోవడంతో నేను తిరగాల్సి వస్తోంది. కాలేజీకూడా పోతోంది" అంది.

"కాలేజా! ఏ కాలేజి?"

"ఎస్.వి.యూనివర్సిటీ కాలేజి అండి. ఎమ్.ఏ మ్యాథ్స్ చదువుతున్నా, సెమినార్లో మీ ముగ్గురినీ చూశాను. ఫస్టియరు ఆఖరి పరీక్ష రాసి వస్తున్నా" అంది. మేం అందరం ఒకళ్ళ ముఖాలు ఒకళ్ళు చూసుకుని సద్దుకుని కూచున్నాం. ఇంతలోకీ నిన్న సాయంత్రం చైను లాగి రైలు ఆపిన ఆ కుర్రాళ్ళు "థాంక్యూ సిస్టర్! మళ్ళీ ఎప్పుడన్నా కలుద్దాం" అని అంటూ గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వెళ్ళే వాళ్ళకి వీడ్కోలు చెప్పేందుకు వెళ్ళిపోయారు.

"వీళ్ళంతా మీ కాలేజి పిల్లలా!" అని ఆరా తీశాను.

"లేదు. వీళ్ళందరూ హైదరాబాదులో ఇంజనీరింగ్ కాలేజి స్టూడెంట్స్. దర్శనానికని తిరుపతి వచ్చారట. మీకు మల్లేనే వాళ్ళక్కూడా నేనే రాత్రి ఇడ్లీలు పెట్టాను. మొత్తం మూడు బోగీలు తిరిగి అన్నీ అవగొట్టాను" అంది.

"మొత్తానికి గట్టిదానివే! ఓ మూల పరీక్ష రాసి వచ్చానంటున్నావ్! ఇంకో పక్క ఇడ్లీలు చేసి తెచ్చానంటున్నావ్! ఒక్కదానివీ ఎలా చేశావ్! పాపం!

తను నవ్వుతూ "నాకూ చిన్నప్పట్నించీ పని అలవాటుందండి. మా అమ్మ గారు గవర్నమెంటు ఆస్పత్రిలో గైనకాలజిస్టుగా పని చేస్తుండడం వలన కొంత ఇంటి పని చేయవలసి వచ్చేది. మా నాన్న గారికి ఒక ఊళ్ళో, మా అమ్మగారికి ఒక ఊళ్ళో పోస్టింగులు. నేను, అన్న, అమ్మ ఒక చోట ఉండేవాళ్ళం. శని ఆదివారాలు వస్తే ప్రయాణాలు తప్పేవి కావు. మమ్మల్ని హాస్టల్లో ఉంచేందుకు తాతగారు ఒప్పుకునేవారు కారు" అంది.

"మరి మీ అమ్మగారు డాక్టరయితే నువ్వు డాక్టరవకుండా మ్యాథ్స్ చదువుతున్నావే?" అని అడిగాను.

"మా ఇంట్లో అందరూ, అంటే మా పేరెంట్స్, బాబాయిలు, పిన్నిలు, అత్తలు, తాతగారు అందరూ డాక్టర్లే. మా అమ్మ రెండేళ్ళు అమెరికా వెళ్ళి నప్పుడు నేను నానమ్మ దగ్గరే పెరిగాను. ఆవిడ రోజూ నాతో 'నువ్వు మాత్రం డాక్టరు చదవకే. రోజూ ఇంట్లో రోగాల కబుర్లే. అంతే ఉండదు. నిద్రా ఉండదు" అనేవారు. నా మనస్సులో అదే నిలబడిపోయింది. అందుకే నేను బయాలజీ తీసుకోలేదు. నానమ్మ గారికి ఏడాది నించీ బాగుండడం లేదు. ఆవిడకి నన్ను చూడాలనిపించినపుడల్లా వెళ్ళి వస్తున్నాను" అంది.

"మీ ఇంటిపేరు ఏమిటి?" అనడిగా.

"తల్లావఝుల వారు."

"మరి తల్లావఝుల రామ బ్రహ్మంగారు - కాన్సర్ రామబ్రహ్మం గారు మొన్న పద్మభూషణ్ వచ్చిందే. ఆయన ఏమవుతారు మీకు?

"ఆయనే మా తాతగారండి"

"వారి మనవరాలివా! ఎంత అదృష్టవంతురాలవమ్మా! మరి ఈ ఇడ్లీ లేమిటి?"

ఏం చెయ్యను! ప్రశ్నలడక్క తప్పట్లేదు. ఎంతవరకడిగితే అంత వరకే చెప్తోంది. మరి ఎంతైనా లెక్కల స్టూడెంటు కదా.

"అంటే నానమ్మ గారిని చూడ్డానికి అమ్మా నాన్న మొన్ననే బయల్దేరి వెళ్ళిపోయారు. నన్ను పరీక్ష అయిపోయాక రమ్మని చెప్పి నా బట్టలు కూడా అమ్మ తన పెట్టెలోనే పెట్టి తీసికెళ్ళిపోయింది. నిన్న పరీక్ష రాసి ఇంటికొచ్చే టప్పటికి నాన్నగారు ఫోన్ చేసి "ఎన్నాళ్ళు ఉండాల్సి వస్తుందో తెలియదు. ఫ్రిజ్జు అవీ ఖాళీచేసి అన్నీ జాగ్రత్తగా తాళాలు వేసుకురా" అని చెప్పారు.

ఫ్రిజ్జులో చూస్తే పెద్ద గిన్నెడు పిండి కనిపించింది. అమ్మ వారానికోసారి ఇడ్లీ పిండి రుబ్బించి ఉంచుతుంది. ఊరికే పారేయడం ఎందుకు. ఇడ్లీలు చేసి పట్టుకొస్తే, రైల్లో ఆకలేసిన వాళ్ళకి పెట్టొచ్చు కదాని గబగబా వండాను. పచ్చడి చేద్దామంటే కొబ్బరిలేదు. అందుకని మాగాయి తీసుకొచ్చాను. ఇవన్నీ సద్దు కోడంతో లేటయిపోయి పరిగెత్తాల్సి వచ్చింది'' అని పాపం పచ్చడి చేయలేక పోవడానికి సంజాయిషీ ఇచ్చింది.

నిర్ఘాంతపోయి మాట్లాడకుండా ఉండిపోయాం. "ఈ రోజుల్లో ఆడ పిల్లలు కాలేజి కబుర్లు, ఫ్యాషన్లు, సెల్‌ఫోన్లు, అబ్బాయిలు, సినిమాలు షికార్లు, అమ్మల మీద హయాంలు- ఇవే చూస్తున్నాం గానీ ఇలా బయటవాళ్ళ గురించి ఆలోచించి పనిచేసే వాళ్ళున్నారా? ఇలా ఆణిముత్యాల్లాంటి చిట్టితల్లులు పుడుతున్నంత కాలం మన దేశానికొచ్చిన ప్రమాదం ఏమీలేదు! ఇంకా నయం! తొందరపడి ఎంతివ్వమంటావని అడిగాంకాదు. జన్మంతా సిగ్గుపడి చచ్చేవాళ్ళం'' అనుకున్నాం మనసులో.

"చిన్న పిల్లవైనా పెద్ద మనసుతో ఆలోచించావమ్మా, ఎప్పటికీ ఇలాగే ఉండు. పెద్దవాళ్ళం కదా థాంక్సు చెప్పకూడదు. నీకు మంచి భర్తనివ్వమని దేవుడ్ని అడుగుతాం సరేనా?'' అన్నా.

"థాంక్స్ ఆంటీ!'' అని మాకే తను థాంక్స్ చెప్పి బోగీ బయట నిలబడి చెయ్యూపుతున్న పెద్ద మనిషితో కలిసి వెళ్ళిపోయింది. నా ప్రాణానికి ఆ బాల సాక్షాత్తూ కాశీ అన్నపూర్ణలా కనిపించింది.

12-3-2008, నవ్య వీక్లీ

✦ ✦ ✦